Companionul credincios al domnului Finch

On Martie 22, 2013

Încearcă să recunoști la timp esența adevăratei tale naturi, pentru a nu estompa definitiv starea de spirit a celor cu care interacționezi.

De această dată vreau să vi-l prezint pe domnul Gavin Finch, din filmul " *Flawless (2007)* ". El se ocupă cu ancheta în cazul dispariției diamantelor din London Diamond Corporation, numărul unu în lume de la acea vreme pe acest sector de business.

Ori de câte ori îl întâlnim pe domnul Finch, acest profesionist lipsit de orice urmă de "țesut moale", suntem cu totul învăluiți de intoleranță și lipsiți de orice stimuli pozitivi care ar putea să ne mobilizeze reacțiile. Suntem introduși în atmosfera lui ca într-o încăpere întunecoasă, bine ferecată, în care este sesizabilă doar o formă vagă, relativă de existență.

În perimetrul de desfășurare a anchetei domnului Finch, fiecare individ este tratat ca un potențial infractor. Din loc în loc patrulează această formă de simțire foarte rară, a cărei proprietăți izolante își cresc densitatea și se înăspresc ca după o descărcare electrică. O formă de mișcare zigzagată care pune în gardă orice angajat al companiei. Orice suflare sănătoasă din companie se risipește la fel de repede ca trecerea nopții.

Abia cu începutul ne obișnuim cu această formă de deontologie profesională dusă până la paroxism. Căci domnul Finch este parcă înadins învăluit într-o oarecare obscuritate, nu poate fi descris decât prin niște contururi umbrite care estompează starea de spirit a tuturor celor cu care interacționează.

Leadershipul are ca principal determinant o situație particulară care nu este determinată în mod univoc prin prisma unui tipic situațional, ci de posibilitatea unei turnuri a situației dinspre "Dezamăgirea Egoului" spre "Învingerea Egoului".

Dar finalul filmului aduce în prim plan un alt atribut unic al domnului Finch, dezvăluind latura ascunsă a personalității sale. Când suspectul numărul unu, Laura Quinn, printr-un joc de planuri și contraplanuri găsește diamantele, domnul Finch este atins de cele sfinte, de radiația luminoasă a propriei și adevăratei sale naturi.

Un erou al lui Alexandre Dumas nu se înșela când a spus: " *Trufia bietei noastre firi omenești face ca fiecare să se creadă mai nefericit decât un alt nefericit care plânge și geme alături de el.* "

La vederea lacrimilor însoțite de sentimentul de vină al Laurei Quinn, ceva în el se luminează, refuză să se mai conformeze spațiului umbrit. Sentimentul acesta luminos este scos în evidență de expresia chipului său, înmărmurit ca la vederea zeiței bunătății care îl atinge cu bagheta însuflețitoare, transmițându-i și lui din forța ei de acțiune. Această lumină vie aruncată spre el completează ceea ce nu se vede, golul său lăuntric.

Egoul care te face să judeci și să simți o anumită emoție atunci când te afli în fața unei situații destul de încurcate este un "must have" al momentului acordării unei iertări necondiționate.

Când Laura Quinn încearcă să-și recunoască vina, abia atunci manifestarea acestui Mefisto

transformat în înger se vede cel mai bine, desfășurându-se în marea lui splendoare. Căldura emoțională pe care ea o radiază aproape că îi umezește și lui ochii, masca rigidității sufletești cade de pe chipul său - și abia în acest moment imaginea lui este vrednic de a fi reținută. Finch nu mai este polițistul dur și rece, ci mai degrabă un om înțelegător, milostiv, al cărui Ego se bazează pe atenția venită din partea sincerității femeii îndurerate, găsind relevanță în gesturile mărunte.

Inima lui se deschide. Ca niște ghiocei grăbiți, părțile cele mai ascunse ale ființei sale vor să iasă la lumină și să împrăștie esență cu iz primăvăratic. Subtilul fluid sufletesc ce stăruie adânc în el începe să răzbată, să radieze ca dintr-o adâncă întunecime. Căci el nu poate să rămână total credincios naturii sale dominant-negative, ci este nevoit să dea contur nou sferei sale de acțiune care este tangentă în punctul lui maxim de transformare.

Toate în viață par când noi, când vechi, împletite într-o singură strună: *myself* . Omul și-a întâlnit adevăratul sine.

Leadership: Acceptul tău de a fi egalul celorlalți pe plan emoțional este privit ca o obligație morală, sau ca o alegere spre "corectează-ți propria devenire greșită" într-un context de vulnerabilitate a caracterului numit "seninătate" ?

Seninătatea" de care depinde caracterul unui om de mare calitate se manifestă printr-o afecțiune puternică sau printr-o nevoie acerbă de a salva pe cineva, o puternică dorință de a forma și menține legături de atașament.

Ţii seama de acei stimuli pozitivi care ar putea să-ți activeze transformarea? Leadershipul tău este strâns legat de o formă de deontologie profesională dusă până la paroxism? Personalitatea ta poate fi descrisă doar prin niște contururi umbrite? Personalitatea ta estompează starea de spirit a celor cu care interacționezi?

Mi-a rămas întipărit în minte ceea ce spunea la un moment dat scriitorul francez Honore de Balzac: " *Oamenii mari au mai des decât se crede nevoie de cei mai mici ca ei.* "

Una din principalele condiții impuse de leadership, aceea de a dobândi calitățile unui om cu adevărat mare, este să dai frâu liber laturii ascunse a personalității tale, să strângi propriul bagaj de trăsături pozitive, astfel încât să anulezi orice efectele negative pe care tu însuți le vei suporta conștient. "

Această idee poate fi exprimată prin expresia: " *ține câinele departe de acei stimuli care îți pot declanșa lătratul* ". Dacă leadershipul tău suferă o pierdere grea, acest lucru se datorează companionului tău lăuntric care îngreunează direct sau indirect buna calitate a relațiilor cu ceilalți - forța chemării înflăcărare de a spune "Da" oricăror excese de putere, hotărârea de a-ți nega convingerile care îți pot asigura stabilitatea și continuitatea pe plan profesional și social, dar și pe plan personal.

A-ți datora ție însuți sinceritate și asumare deplină a rolului de bun ascunltator și înțelegător în orice situație conflictuală, are ca substrat încercarea de-a transforma vulnerabilitatea propriului caracter într-o sursă de putere.

Leadershipul este dat de concepția despre tine pe care ți-o propui să te reprezinte pe plan profesional, stânjenitoare sau agreabilă. Caută în lumina propriei tale înțelepciuni toate resursele necesare care să-ți dea forța să acționezi în concordanță cu "replicile" pe care le primești din interiorul propriei tale inimi. Spune stop oricăror excese. Lasă părțile cele mai ascunse ale ființei tale să iasă la lumină și să împrăștie esență cu iz primăvăratic. Dă contur

nou sferei tale de acțiune care este tangentă în punctul tău maxim de transformare.

Cât timp poți să rămâi total credincios naturii tale negative? Poți să-ți condiționezi câinele să se oprească din lătrat, sau îl încurajezi să latre la fiecare trecător?

Leadership: Efortul tău de a fi înțelegător merită depus pentru că este foarte posibil să fie interpretat ca o dovadă de nevinovăție în fața provocării numite: "un impuls de moment pus sub semnul condiționării de mare intensitate emoțională"?

Decât acceptarea unei dominanțe negative asupra personalității, propun ceva mai "light": ieșirea din această monotonie provincială îndreptată împotriva sinelui care stă și la baza unui leadership ineficient. Sau chiar distrugerea ei completă, contribuind direct la formarea acelei "forțe de stânga" - oamenii pe care îi prețuiești, cu care te-ai putea coaliza pentru a salva puținul de lumină ce-a mai rămas în tine.

Cineva mărturisea pe Facebook: " *Am învățat că adevăratele comori ale unui om nu sunt cele din casa lui, ci acelea din sufletul lui.* "

Atunci când te măsori cu ceilalți oameni în încercarea de a te situa cumva mai presus decât ei, devii tot mai sărac, ceva se revoltă împotriva ta, ceva se rupe din tine instantaneu, ca la apăsarea unui buton. Iar atunci când pierzi o parte din tine, pierzi și o parte din înrâurirea pe care ai putea s-o ai asupra lor.

Leadershipul scoate în evidență experiența de a te examina din punct de vedere al unei atitudini care face diferența între ceea ce trăiești prin consecințele alegerilor tale și ceea ce trăiești prin prisma unui sentiment de apartenență la o cauză nobilă.

Companionul credincios al domnului Finch scoate în evidență efectul acceptării unei dominanțe negative asupra personalității, având ca rezultat dezaprobarea propriei persoane și a propriei identități, care poate atrage după sine eșecul. Contribuția pe care o aduci la realizarea temeliei felului tău de a fi, se reflectă în viețile celorlalți de lângă tine.

Te lași robit de influența nefastă a laturii tale negative din perimetrul unui spațiu umbrit? Cu ce completezi ceea ce nu se vede (golul tău lăuntric) pentru a-ți ridica stima de sine? Rămâi total credincios naturii tale negative?

Încearcă să recunoști la timp esența adevăratei tale naturi, pentru a nu estompa definitiv starea de spirit a celor cu care interacționezi.

Source: https://neculaifantanaru.com/companionul-credincios-al-domnului-finch.html